

Bu akşam Şubat projemizden bir seda,
sevgili Şeyda'nın kaleminden geliyor...
Şeyda 1 sene önce şubat projesiyle
ILKYAR'a başladı; güzel bir şekilde ILKYAR'i kavradı...
Daha önemlisi çocukları daha güzel kucakladı...
Onların "nar yanaklı" ablası oldu...
Sevgi emekle kazanılıyor,
gönüllüler emekleriyle
çocukların sevgisini fazlasıyla kazanıyorlar...
2010'da 200 gönüllü otobüse binmiş,
otobüse binen insan farklı bir insan olarak
yaşamına devam ediyor... Bir yerlerde yazmışlar,
"bizim çocuklar mı kazandı,
ilkyar'ın gönüllüleri mi?" diye... Haklı bir soru,
aslında her iki tarafta...
Güzel bir şey yapıldığında
herkes kendi payına düşeni alıyor,
bu gönüllülerin ailelerine kadar,
öğretmenlere, yöneticilere,
oradaki köylülere kadar
yayılıyor...

Sizlerin destekleriyle
gerçekleşen bu güzellikler için
çok teşekkür ediyor,
saygılarımızı sunuyoruz...

ILKYAR
İLKİYAR Bağış Hesapları

İş Bnk. ODTÜ Şb.
TR26 0006 4000 0014 2290 706968 TL

Ziraat Bnk. ODTÜ Şb.
TR64 0001 0015 3708 9703 245001 TL

--

Orda bir YIBO var...

<http://www.ilkyar.org.tr>

“KIZ KARDEŞİMİN OKUMASI İÇİN

ELİMDEN GELENİ YAPARIM”

Bir çocuk sevdim çok uzaklarda, dokundu yüreğime minicik elleriyle.. Gözleri gözlerime değdi değeli her birinin izlerini taşır oldum. Mektuplarına dokunarak hissettim onları, anılar düştü peşime ve bir bir döküldü satırlara.. Mesafeler var aramızda, nice çocuk hatırımda, nice mektup bekliyor ellerim; şimdi de sesleniyorum onlara ve çocukları yaşayan tüm gönüllere.. Duyabilene AŞK olsun..

Şubat projesi yetişti imdadıma, çeşitli nedenlerden dolayı uzun süredir ayrı düşmüştüm onlardan, bir hafta çocuklarla birlikte vakit geçirebilecek olmak derdime derman olacaktı. Yalan değil; projelere gidemediğim süre zarfında rüyalarımda yaşatmışım onları.. Beklediğim zaman geldi ve 12 Şubat gecesi bilim otobüsü düştü yollara; rotamız Antep, Urfa, Maraş, Adana.. Çocukların hayali olduğu vakit mesafelerin hiçbir önemi kalmıyor fakat dönüş yolunun aksine, çocuklara varana kadar zaman geçmek bilmiyor neredeyse..

Harran'dayız.. Heyecanlıyım çünkü çocuklara yapacağım etkinlik üzerine epey zaman düşünmüştüm ama çocukların tepkileri nasıl olur bilmiyordum. Fakat onlarla konuşmaya başlayınca çözüldü dizlerimin bağı.. Kız YİBO'nun etkinliklere katılmasıyla adeta daha bir enerji geldi etkinliklere.. Parıl parıl gözler bakıyordu bana, öyle ki meraktan bahçede dahi dört bir yanıma kuşattılar. Bilginin sonsuzluğunu çok önceden fark etmiş olmalı ki, ne öğrenebilirim diye koca koca açılmış gözleriyle beni dinliyorlardı. Saygıları, merakları dikkatimi çekti, tabii sonrasında okulun yönetiminin eğitim adına yapmaya çalıştıklarını öğrendikçe çok da şaşmadım bu duruma.. Yöneticiler bu yola baş koymuşlardı, kız çocukları okuyabilsin diye çevre halkı bilinçlendirmeye çalışıyorlardı ve sayelerinde bir Kız YİBO vardı.. Artık kızlar eve mahkum olmayacak, onlar da okuyabileceklerdi. Hayatımızın izdüşümü olan öğretmenlerimiz kutsal bir iş yapıyorlar evet ama YİBO'da öğretmen olmak kutsallığın da

ötesinde bir şey olmalı. O gün iki öğretmen tanıdım, gözlerim dolu dolu dinledim

anlattıklarını, 'Çocukları böylesine önemserken ben onların yaptıklarını yapabilir miydim acaba?' diye sordum kendime bir çok defa. Ayşegül öğretmendi, hastalanan öğrencisi için tüm gün hastanede olan ve yorgun argın bir halde bizi selamlamaya çalışan. Yeni öğretmen olmuştu ve belli ki YİBO'lu çocuklar gibi o da aile özlemi çekiyordu. Elçin öğretmense sınıf öğretmeniydi. Çocukları bir bir elleriyle yıkıyordu, ateşlerini ölçüyordu, manevi anneleriydi çocukların. Nice fedakarlıklara göğüs geriyorlardı. Çocuklarsa olan bitenin farkında, onlara layık olabilmek düşüncesiyle olabildiğince ilgililerdi, öğretmenlerinin etkisi su götürmez bir gerçek.. Not etmişim defterime, keşke ben de bu okulda okuyabilseydim, beni anlayabilecek ne kadar çok insan var diye. Hatırlıyorum kurdukları kütüphaneye gıpta ederek bakmıştım, o kadar

çok kitap vardı ki geceyi orada geçirebilirdim. Koridor boyunca yürürken YİBO'lu bir kız öğrenci gibi hissettiğimi yazmışım.. Düşünsenize ya YİBO'lar olmasaydı ve gözleri parlayan, hayata hedefleriyle sıkı sıkı tutunmuş bu çocuklar ne yapardı? Nasıl öğrenirlerdi paylaşımın, sevginin ve bilginin önemini? Onlar yaşadıkları yöreye borçlu olduklarını biliyorlardı, ellerindeki tek imkan okullarıydı, tek çareleri YİBO'lardı..

Suruç'tayız.. Girdiğim sınıflarda kızların az sayıda olması dikkatimi çekiyor ve dalıyoruz sohbete, sosyolojiyi anlatıyorum onlara. Ağır başlılıkla kızların eğitim problemini sosyolojik açıdan inceliyoruz dört erkek çocuğuyla.. Kız kardeşlerinin derslere daha ilgili olduklarını da itiraf ediyorlar. Ailelerinin televizyonlarda gördüklerinden dolayı üniversitelere karşı ön yargıları olduklarını söylüyorlar. Bizleri gördüklerinde de aslında ne kadar yanlış bir düşünceye sahip olduklarını dile getirip ailelerinin bizi görememelerine hayıflanıyorlar.. Onur "Her ne olursa olsun kız kardeşimin okuması için elimden geleni yaparım" diyor büyük bir özveriyle.. Öyle bir zaman gelecek ki Onur'lar olacak bir gün her bir yanda ve okumayan kız kardeş kalmayacak..

Antep'teyiz.. Pek çoğu hafızamda; Harun, Songül, Mustafa, Sevim, Onur, Hilal, Gülbeyaz, Abdülkadir, Gül.. Matematik etkinliği dolu dizgin geçiyor, duyuyorum bir bir yemek yerken dahi hatırlarında, anlatıyorlar birbirlerine heyecanla.. Öğrendiklerinin heyecanındalar daha, paylaşıyorlar birbirleriyle, paylaşmayı öğrenmişler bir

kere YİBO'nun çatısı altında, öğretmenlerinin ışığında.. An geliyor, çocuklarla oyun yonuyoruz..Ve İLKİYAR'ı daha bir farklı tanıyorum burada ve hayatımda ilk kez futbol oynuyorum çocuklarla, hiç oynamamıştım daha önce pek eğlenceli gelmezdi ta ki çocuklarla oynayana dek.. Mutluluk bir top peşinde koşarken dahi bulunabiliyormuş halbuki, öğrendim o gün.. Kız futbol takımı vardı okulda, 'elinin hamuruyla kız kısmının kalem,kağıtla işi olmaz' diyen düşünce yapısı kırılmış kız çocukları erkek arkadaşlarıyla birlikte oyun oynayabiliyor olmanın eşitliğini yaşıyorlar. Yorulduğum bir an çöküyorum bir köşeye ve müzik öğretmenleriyle karşılaşıyorum, çocuklar tarafından manevi babaları olarak atfedilen öğretmenleri. Matematiğin müzikle olan bağlantısı hakkında bilgilendiriyor beni, 27 yıllık tecrübesiyle ve çocuklara bakışını sezinliyorum, korumacı bir mizaçta her an takip ediyor onları..

Oğuzeli'ndeyiz.. Çocukların merakı, ilgisi çıkmayan sesime güç katıyor, deli dolu çocukların harikalığından bahsettiğimi hatırlıyorum gönüllü bir arkadaşına, şimdi düşünüyorum da o heyecanla epey bir başını şişirmişimdir☺ Bizler oyun oynarken nicesi kitabını yanından ayırmıyordu, can simidi misali sıkı sıkı sarılmışlardı kitaplarına, farkındaydılar kitaplarının dostluğunun.. Futbol maceram ise burada da devam ediyor, birlikte oyun oynamanın zevkine varmıştım bir kere ama pek başarılı olamamandan olsa gerek top her seferinde beni buluyor ve çocuklar sitem ediyor; "Şeyda abla bir çekil şuradan ya" ☺

Türkoğlu'ndayız.. Soba çitirtisi eşliğinde çocuklarla etkinlik yapıyoruz.. Elimden tutup kütüphaneye götürüyorlar beni, sormak istedikleri o kadar çok şey var ki.. Keza ilgili öğretmenlerle tanışıyorum burada, öğrenmenin hayat boyu sürdüğünün farkında olan öğretmenleri eğitime açık öğretimden devam ediyormuş, kitap önerileri istiyor benden, mütevazi bir tutumu ise elden bırakmıyor. Öğretmenlerini gördükçe çocuklara olan inancım bir kat daha artıyor.. Bir çocuk tanıyorum burada adı Ömer.. Zekasıyla herkese kendini fark

ettirmeyi başaran Ömer.. Leyla geliyor önce “Şeyda abla Ömer’le konuşmalısın” diye.. Arkadaşı için kaygılanıyor Leyla, onunla değil arkadaşıyla ilgilenmem gerektiğini söylüyor ben ise hiç birine fark gözetmemeye çabalıyorum, hepsiyle konuşabilsem keşke.. Çünkü pek çok şeyi İLKİYAR’ın ve çocukların hayatıma girmesiyle öğrendim ben, onlardan öğreneceğimiz çok şey var.. Ömer’le konuşuyoruz; uzaklara bakarak hayallerinden bahsediyor bana, avukat olmak istiyor. Anlatıyor kendi dünyasında gördüklerini ve yılgınlığına neden olan şeyleri, ben anlatıyorum yaşamımdan örnekler vererek. Samuel Beckett’in şiiri referans oluyor sohbetimize;

“Hep denedin,

hep yenildin.

Olsun,

gene dene,

gene yenil.

Daha iyi yenil!”

ama pes etme diyorum ona, gözlerinde gördüğüm ışığı tarif etmemin mümkünatı yok..Bir gün avukat olacak benim kardeşim ve tüm insanlığın haklarını savunacak. Biliyorum Ömer duyuyor beni bir şekilde, biliyor onu unutmadığımı ve mektubunu beklediğimi..

Adana’dayız.. Öylesine yoğun bir program işliyor ki, her yan da çocuklar 😊 Misafir öğrencilerle birlikte bin kişiyi geçtiğimizi tahmin ediyorum.. Çözüm yolu her daim mevcut, hoparlörle matematik etkinliği yapıyorum çocuklara, hem de bahçede.. Gün içerisinde bir çocukla tanışıyorum, bir kız çocuğu.. 1.sınıfa gidiyor, kısacık saçlarıyla uzaktan erkek çocuğu zannediyorum. Gülümsüyor sürekli, türlü oyunlar yapıyor yemek yerken sonra sonra fark ediyorum kız çocuğu olduğunu. Kim bilir, karşılaşacağı zorluklara göğüs görmesi amaçlı

kesilmiştir tel tel saçları.. Ablası tutuyor elinden ara sıra, koşarken düşmesin diye, kolluyor onu.. O mutlu; kardeşlik şarkılarına eşlik ediyor, işte o an bizler de mutluyuz..

Adana'da bir başka okulda son günümüzü yaşıyoruz, içimiz buruk. Bitmemeliydi, doymamıştık daha çocukların sevgilerine.. Ama burada hayatımda gördüğüm belki de en önemli dersimi aldım ben, bir gün de hem de.. Etkinlikler tüm hızıyla sürerken okul çevresinden dört genç kız geldi yanıma, biraz endişeli biraz ürkek davranıyorlardı. Sohbet ettikçe anlıyorum çekingen tavırlarının nedenlerini.. İlk okul sonrası babaları okumalarını istememiş, halbuki hayalleri var her birinin. Sınıf öğretmeni olmak istemiş Ayşe, çocukları gördükçe iç

geçirmiş. Hazal evde dikiş yapıyormuş, imkanı olsa dekorasyon eğitimi almak istemiş. Meryem, doktor olmak istemiş, gözleri önünde nice can yitirilmiş.. "Eğer ben doktor olabilirim, başkaları da benim yaşadıklarımı yaşamaz" diyor. Yaşama karşı bir kin beslememiş yüreğinde, insanları düşünüyor o.. Bir kız vardı ki, pek çok yetişkinin sahip olamadığı olgunlukla "Dilimiz önemli değil çektığımız sıkıntılar hep aynı, her dilde her coğrafyada, yeter ki birbirimizi dinleyelim, anlayabilelim" dedi.. Haklıydı proje süresince farklı şivelerle farklı kültürlerle karşılaşmıştık ama eğitim problemi her yerdeydi.. En önemlisi 'birbirimizi anlayabilmemiz'di.. Hedeflerine ulaşabilme hakkına erkekler kadar kızlarında sahip olduğunu anlayabilmemiz..

Şimdi çok özlüyorum çocukları, "Nasıl bir sevgi bu böylesine, hiç tükenmiyor aksine git gide çoğalıyor?" diye düşünürken yakın zamanda gerçekleşen İLKYAR tanışma toplantısına gelen arkadaşlardan birinin Hüseyin Hocaya İLKYAR'ın kuruluş aşamasını sormasıyla cevap gün yüzüne çıkıyor: Çocukların yaşama dair umutlarını satır satır işledikleri mektuplar.. Gönüllü olarak her engeli göz ardı edip, kayıtsız şartsız dört yana gidebilmemizin tek sırrı çocukların sevgi dolu mektupları..

Büyük bir sabırla beklenen şubat projesinin mektuplarının bir an önce gelmesi dileğiyle..

Şeyda Bağdoğan
Bahçeşehir Üniversitesi Matematik Bölümü Öğrencisi
çocuklarımız, kardeşlerimiz, ilk yar'larımız
www.ilkyar.org.tr ilkyar@ilkyar.org.tr